

loven et Nav, at det ogsaa skulde komme til at staa der et andet Nav, kan jeg virkelig ikke indse. Der er Ingen, der i saa Henseende er bunden. Friheden er i saa Henseende altid til Afbenyttelse. Naar den ene af Lovgivningsmagtens Dele finder Noget urigtigt, har den blot at sige Nei dertil, og saa kan det ikke blive ved at staa paa Finantsloven. Jeg skal saaledes for mit Bedkommende stemme mod Forslaget.

Formanden: Den ærede Landssthingsmand underlagde i sit Foredrag andre ærede Medlemmer af Landsthinget i deres Optraeden her i denne Sag en eiendommelig og just ikke meget ærlig Tankegang. Dertil har det ærede Medlem ingen Hjemmel.

Finantsministeren: Jeg kan godt forstaa, at de ærede Medlemmer ikke have haft Leilighed til at gennemlæse den Masse af Folkethingsstidender, som paa een Gang samlede ere komne herop, og at de endnu mindre have lagt Mærke til de enkelte Uttringer, der ere faldne under denne Sags Behandling. Derfor undrer det mig heller ikke, at et æret Medlem her kunde fremføre en Paastand, som allerede paa en Maade som frem i Folkethinget, men som der strax blev tilbagevist af mig, nemlig at jeg i dette Spørgsmaal skulde være Folkethingets Allierede mod Landsthinget. Jeg har ivertimod allerede i Folkethinget lige over for Finantsudvalgets Ordfører, der kom med en Antydning i lignende Retning, bestemt nok afvist den, idet jeg netop sagde, at det var et Punkt, om hvilket Folkethinget og Landsthinget maatte se at enes, men at Regjeringen ikke vilde være til Hinder for, at Begyndelsen gjordes med en saadan Forhandling mellem Folkethinget og Landsthinget. Derfor Regjeringen havde gjort en absolut Indsigelse, som jeg ikke ansaa for nødvendig — havde jeg anset den for nødvendig, havde jeg gjort den — vilde efter al Sandsynlighed hele Spørgsmaalet slet ikke paany være kommet til Forhandling; i alt Fald er jeg overbevist om, at man vilde have søgt at lægge Ansvaret over paa Regjeringen for, at Spørgsmaalet ikke kom til Forhandling, og jeg har gjort og jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at Ansvaret, hvis Intet bliver bevilget, ikke kommer til at ligge hos Regjeringen. Saa faar Eiden at vise, hvor det vil komme til at ligge.

N. W. Hansen: De Betragtninger, som nylig bleve fremsførte og lagte til Grund for nærværende Lovforslags Fremkomst saa vel fra den høitærede Ordfører for Endringsforslaget som for den ærede 1ste Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Madvig), erkjender jeg efter min Opfattelse for at være i og for sig saa velbegrundede, at de ikke lade sig tilbagevise. Thi for det Første er det jo saaledes, at der her foreligger et Kompetence-

spørgsmaal, og dernæst er der Tale om en formel Rettelset af den Form, under hvilken disse Bølg og deres Anvendelse foreligge, idet de skulle overføres paa deres rette Plads. Jeg betragter derfor ogsaa det, der blev udtalt af det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Bloug), som ganske betegnende, naar han nemlig sagde, at man vilde komme det andet Thing til Hjælp ved at foretage denne Rettelset paa Finantsloven. Denne Betragtning skulde jeg under andre Omstændigheder ganske beredvillig følge i min Afstemning, men naar jeg under den nuværende Situation overveier dette Spørgsmaal, kan jeg dog ikke friggjøre mig for den Frygt, der nylig er udtalt af andre ærede Medlemmer. Jeg kan nemlig ikke friggjøre mig for den Frygt, at det Tilfælde muligvis kan indtræde, at det andet Thing vil negte denne Rettelset, hvormed de Mange, der befinde sig i haarde og dybe Savn, og som nu gjøre sig Forhaabninger om den Lønningsforbedring, som her er stillet i Udset, ville gaa glip af, hvad de have haabet, og at jeg saaledes ved at stemme for Forslaget, vil gjøre mig medskyldig i at berøve dem, hvad de dybt og haardt trænge til, og hvad de have gjort sig sikker Forhaabning om. Af denne Grund kan jeg ikke slutte mig til Endringsforslaget, uagtet jeg fra den anden Side erkjender dets fulde Berettigelse.

Madvig: Det sidste Argument kan jeg ikke godkjende. Jeg kan aldeles ikke antage, jeg finder det endog fornærmeligt at antage, at det vil gaa saaledes, som det ærede Medlem antydede. Men hvis det gif saaledes, saa vil jeg bemærke, at jeg vilde være med til at søge at hjælpe paa anden Maade. Men jeg vil sige, at Landsthingets Stilling i Lovgivningsmagten staaer, selv om der ikke blev givet Noget, over dette Dyrtidstillæg. Det vilde være en større Ulykke for Danmark, hvis Forholdet mellem Lovgivningsmagtens Faktorer forrykkes, end hvis dette Tillæg falbt bort. Jeg haaber ikke, at det falder bort, men jeg skal for at bringe Sagen under det Synspunkt, hvor fra den maa betragtes, blot minde om, at det ærede Medlem tilhøre (N. Rasmussen), der talte imod mig, sagde, at Finantsloven var Folkethingets Kjølebægge, som det ikke gjerne saae, at man rørte ved. Jeg vil sige, at netop derfor skulde Landsthinget ikke tillade, at Ting, som ikke have Noget med denne Kjølebægge at gjøre, hænges paa den som Lapper. Med Hensyn til Regjeringens Stilling har den ærede Finantsminister udtalt sig, og jeg skal blot føie til, at han maa have haft en Følelse af, at det ikke var rigtigt, at Forslaget var kommet ind paa Finantsloven, siden han omtalte det paa den Maade, at han brugte Udtrykket „kan passere“; dette Udtryk betegner i Grunden en Misbilligelse. Jeg ønsker ikke, at Landsthinget siger: „kan passere“, hvor der er Spørgsmaal om dets grundlovs-mæssige Stilling og dets sande Indflydelse paa Lovgivningen.